

El treball més ambiciós d'un poderós exèrcit musical

Bellaurora (Egon Soda, 2022)

Va ser per casualitat com vaig descobrir Egon Soda. A la fosca sala Salamandra, a un festival local, ja fa força anys. No sabia qui eren els teloners d'aquell concert ni recordo qui m'hi va dur. Era fent temps a la barra quan els teloners van pujar a l'escenari. Aquells barbuts van demostrar en un minut que no havien vingut a fer la torna. De cop, tot va canviar. Dos minuts després, era a primera fila, absort. Escoltava aquelles estructures musicals embolcalladores on ara cavalca el piano, ara la guitarra, ara la bateria, sempre mantenint el conjunt harmònic d'aquesta banda de rock alternatiu. Tot sonava amb una coherència brutal, tan rodó i tan potent que vaig sentir que allò no era un grup més, que no era un grup qualsevol.

Allò no era una banda, era un exèrcit. Els seus soldats podien anar en tromba i buscar derrotar mitjançant una força tronadora construïda mitjançant una contundent base rítmica, o bé podien anar de puntetes i clavar-te sigil·losament una baioneta quirúrgica al cor amb aquelles guitarres que puntejaven nues o amb els teclats compassats.

Quan Xavi Molero (bateria), Ricky Falkner (baix i cantant) i Ferran Pontons (guitarra i principal compositor i lletrista) jugaven al pati de la mateixa escola no podien imaginar que unes dècades més tard comandarien un exèrcit. Jugaven i creixien mentre pensaven en el futur, mentre escoltaven les grans bandes de soul i rock com The Jayhawks, Wilco o Neil Young.

I van créixer i es van fer grans envoltats de música, llibres i art. I van aprendre a tocar i a prendre el pols a la societat. I van aprendre a escriure i a ser

corrosius. I tots tres van recórrer escenaris, kilòmetres i bandes distintes mentre anaven fent camí i amics.

Van aprendre l'ofici a bandes de referències de l'escena barcelonina com Love of Lesbian, Mi Capitán, Standstill o Inspira i de músics de la resta de l'Estat com Iván Ferreiro. Entre aquells amics, van triar Pablo Garrido, Charlie Bautista i Ricky Lavado per formar un exèrcit.

I aquell exèrcit es va fer realitat. Els soldats es reunien d'amagat i robaven el temps a les seves feines habituals per fer obres d'art en forma de disc. I les milloraven quan feien gires, reduïdes i no gaire freqüents: cinc en quinze anys, cosa que no és habitual. Tampoc ho és el nom del grup, en homenatge al pintor alemany Egon Schiele, que emprava un realisme estrany per despullar els seus models fins a arribar a la seva psique. Tampoc ho són les seves lletres d'un nihilisme existencial antisistema, ni la seva manera d'entendre l'estructura d'una cançó. Ferran ho resumeix així en una entrevista a la revista Ruta 66: "Creo que Egon como grupo es mi casa. Pase lo que pase, funcione o no funcione, lo necesitamos, porque no podemos hacer otra cosa, no sabríamos vivir de otra manera".

Bellaurora és el treball més ambiciós i global del grup. Quan aquell exèrcit puja a l'escenari és refotudament coherent: els seus membres troben la manera d'expressar allò que senten mitjançant un so precís. La bateria pica amb força o amb pausa, segons demani el tempo, per posar les bastides de l'estructura musical conjuntament amb el baix de Ricky. Els teclats sonen profunds i envoltants, però mai sobers. Les dues guitarres combinades, ara la de Ferran, ara la de Pablo, combinen els acords precisos amb les distorsions més desinhibides. I la veu greu de registre únic de Ricky va desgranant uns textos treballats que són cops de punys on es parla de

relacions humanes, de la societat, del consumisme, d'anhel individual i de responsabilitat personal. Tot plegat envoltat d'una gran riquesa musical.

L'elapé es compon de cançons llargues, com "La canción de todas las canciones", "Como los pianos se afinaran solos", "Todo lo que sangre" o "Ortigas en tu nombre", que demostren com de bé es mou el grup en registres i estils diferents. Són ritmes de soul, rock, post-punk, pop i alguna gota de funk, ara potents ara delicats, que demostren que la seva lluita és necessària. Com qualsevol bon exèrcit, l'important són els directes i passar-s'ho bé. Els discos són solament una excusa.

Si la música és emoció, aquests desendreçats barbuts de cabells blancs tenen un màster. Així que, si teniu por a la derrota, no els aneu a veure mai.

Crítica elaborada per Xavier Carreté de la **Biblioteca Marc de Vilalba (Cardedeu)** en el marc del projecte Va de música.